

Z O B Á K D O K O Ť Á N

J A R N Í V Y D Á N Í

ČÍSLO 59

Sojky a sojčata, Krakonošové a krakonošata, draží a milí,

taky si užíváte to, že máme za sebou zimu, všude svítí slunce, zpívají ptáčci a kvete snad všechno, na co se člověk podívá? Krásné dny ztrpčuje jen to, že už je OLA za námi. Kdo na něm byl, tomu se stýská po táboře, kdo nebyl, tomu zas po fotkách a onlinech, které ho každý den vtahovali to olácké atmosféry.

Člověk by ani nevěřil, jak ho ta změna počasí ovlivní. Všichni začínají jezdit na kole, jedí míň nezdravého a více ovoce a zeleniny (tedy vyjma Velikonoc, ty jsou vždycky plné sladkústek, sýrečků a klobásek a to člověk prostě neodolá).

Všem správným Gaisthalákům musí tohle jarní počasí, když se nad tím zamyslí, připomínat to, co je během tábora. Chvíli je totiž vedro, že by se jeden nejradši svléknul i z kůže, a za chvíli naopak zima, že si člověk připadá jak na výletě za polárním kruhem.

Tak užívejte jara a nejlíp při čtení Zobáčku!

Čauky mňauky

Karolina

P. S. Na fotce se můžete pokochat jedinečným momentem, kdy Johanka sbírá pozitivní energii z rostlin. Jen tak dál!

OBSAH - č. 59

sojka na cestách	3
velikonoce	5
30 let Gaisthalu	7
letní tábory	8
sojka na cestách 2	9
inkognito	11
kamarádi sojky	12
fashionpolizei/módní policie	13
malování	14
polyglot Patí	15
z náhodného soudku	16
tipy & triky v Brně	17
fotoreport z Londýna	21
fotoromán	25

redakce: Verča H., Táš, Patí, Anička V., Adam F., Tadeáš, Verča N., Heďa, Týnka, Poldík, Dava, Davča, Verča V., Annie, Bára, Johana, Kája

šéfka: Kája

sazba: Johana

když seš úplně zti-
cha, ale stejně musíš
jít v Géčku na jídlo
jako poslední

Labas!

Zdravím z (teď už) prosluněného Vilnius, kde trávím posledních pár měsíců na Erasmu+ na místní Báthoryho univerzitě. Od konce ledna, kdy se tu teploty pohybovaly na -5 (běžně je tu touto dobou i -25 v noci, takže jsem měla štěstí) se konečně dostal Vilnius do fáze, kdy je příjemné trávit odpoledne na zahrádkách místních kaváren a objevovat další a další skrytá zákoutí starého města a republiky Užupis. To je mimochodem nádherná umělecká čtvrť – samozvaná republika s vlastní ústavou a dosti svérázným přístupem k životu a láskou ke psům, což dokazují „pet friendly“ podniky a misky s vodou před každým obchodem. Pokud vyrazíte do Užupisu s psem, můžete si v místním sídle vyzvednout razítko a vyměnit užupijské peníze (až vás omrzí procházení galerií a okukování všudypřítomného streetartu).

Ve Vilnius je obrovská koncentrace kostelů – hlavně katolických, ale i pravoslavných (které často smrdí jako naše staré vlaky s červeným koženým polstrováním), které mají nezřídka „po sovětsku“ ústřední topení. Obyvatelé Litvy jsou obecně velmi věřící, ale jako všechno ostatní – vykládají si to po svém. V době svátků během mší hoří ohně a jsou vidět všemožné rituály, připomínající pohanskou minulost, na kterou jsou náležitě hrdí.

Za zmínku stojí i život na univerzitě. Ze strany školy i vyučujících je znát, že jsme tu vítáni. Jakmile se dozví, že se člověk aspoň trochu zajímá o Litvu, jsou schopni člověku snést modré z nebe v podobě knih, článků a několikahodinových debat v nejbližší kavárně. Výborně zde fungují studentské organizace, díky kterým jsem se celkem za pakatel podívala lodí například do Švédska, Finska a Estonska.

Místní masopust

Společná oslava Velikonoc

V prostorách univerzity

Tohle je Lili – spolubyd-
lící z Mnichova (vlastníci
polštář s nápisem I Mog
Di <3)

Nástup jara je tu poněkud pomalý, ale stojí to za to

Pro zesílení zážitku z pobytu v bývalé sovětské republice doporučuji ubytování na kolejích. Nejen, že zaplatíte měsíčně zhruba tolik, co v Praze sotva za elektřinu, ale objevíte specifické erasmácké prostředí s východním šarmem. Když pomínu lehce spartánské podmínky, je to ideální prostředí pro vytvoření nesourodé, ale fungující komunity. Člověk tu (občas bohužel) není nikdy na nic sám, zdokonalí se v porozumění všemožných přízvuků a osvojí si nové kulinářské metody. Pomocí různých vylepšováků tak lze třeba grilovat na chodbě nebo připravovat s Italy domácí pastu. Jen na jídlo je potřeba dávat si pozor. Hladoví erasmáci jsou horší, než gaisthalští mravenci. Mravenci vám ve stanu nějaké ty sladkosti ohlodají, ale z větší části nechají.

Vilnius (a Pobaltí obecně) doporučuji všema deseti. Je to takový turisty zatím neobjevený ráj na zemi. Možná proto je tu zatím tak pěkně.

Mějte se sluníčkově!

Verča H.

Vilniuská univerzita v celé své kráse

OLA 2019

Dlouho očekávaný den konečně nadešel a skupinka nadaných kouzelníků a talentovaných čarodějek byla pozvána, aby se sešla na Zámku Trhanov, ve Škole čar a kouzel v Hogavicích. Sešli jsme se v sobotu 13. dubna na nástupišti 8 ¾, prošli jsme portálem a objevili se na zámku. Prošli jsme si společně všechny prostory školy a seznámili se s profesory, kteří nás měli v následujících dnech vyučovat. Vedení školy nám také představilo studenty, kteří v minulých letech propadli u Turnaje kouzelnické školy, což je čarodějnická zkouška, kterou jsme museli taktéž překonat, abychom byli certifikováni mágové.

Cesta k vysněnému vysvědčení však nebyla snadná. Během studia nás čekala různá nebezpečná a tajuplná dobrodružství. Ještě, než jsme se mohli pořádně ponořit do učebnic, byla přepadena a vykradena chata našeho přítele šafáře Hagrida. Po překonání mnohých obtíží se nám podařilo pachatele dopadnout. Po celém tomto rozruchu jsme se museli začít připravovat na první kouzelnickou zkoušku. V předmětu „Obrana proti černé magii“ jsme se učili schopnostem potřebným jak proti černé magii, tak i pro život v kouzelnickém světě obecně. Než jsme se nadáli, zkouška byla tu. Odvážně a bez větších obtíží jsme sbírali díly puzzlí v Zapovězeném lese, ve kterém se ukrývá mnoho nebezpečných a neznámých zvířat. Všichni jsme to i přes mírný strach v očích bravurně zvládli. I přesto, že bychom si spíše zasloužili jednodenní prázdniny, museli jsme místo toho hledat ucho drzého George Weasleyho, kterému ho ukousl vlkodlak Fenrir. Aby se George taktéž nestal vlkodlakem,

museli jsme ucho najít a přišít mu jej zpátky. Vydali jsme se na dlouhou, a nakonec i úspěšnou výpravu.

Druhá zkouška na sebe nenechala dlouho čekat. Přestože sama o sobě byla komplikovaná, podařilo se nám ještě vyřešit sázkový podvod. Před třetí zkouškou jsme měli návštěvu ze samotného ministerstva kouzel. Profesorka Umbridgeová byla rozčilená, že se jí do Hogavic nejelo pohodlně přes Zapovězený les. Nařídila proto, že les musí být vykácen. Hagridovi se však rozbila sekačka a my se museli vydat hledat nové díly. Vrtalo nám ale hlavou, jestli by bylo možné kácení lesa zabránit. Díky uspořádané demonstraci jsme přesvědčili ministerstvo, že kácení vzácného lesa v žádném případě nepodporujeme.

Třetí zkouška spočívala ve schopnosti ovládat již zmíněná divoká a nebezpečná zvířata ze Zapovězeného lesa. I tu jsme s vypětím všech sil zvládli. Při posledním společném obědě nám poštovní sova přinesla dopis. Dostali jsme pozvánku na Závěrečný ples Hogavic, kde se udělovala kouzelnická Vysvědčení, pro která jsme tak dřeli. Díky naší týmové spolupráci jsme nejen obstáli při zkouškách, ale dokázali jsme pomoci i Hogavicím. Zabránili jsme nespravedlnostem, dopadli jsme různé bídáky a postavili jsme se zlu.

I tento rok jsme si s vámi Velikonoční tábor OLA moc užili a už netrpělivě vyhlížíme rok další. Ale ještě předtím, než se na něm všichni opět sejdem, se na vás budeme těšit v létě pod gaisthalským nebem!

Velká většina z vás jistě někdy byla v našem krásném tábořišti v Gaisthale. Možná tomu nebudete věřit, ale tohle tábořiště tam stojí už neuvěřitelných 30 let! No, a to je co? To je příležitost k oslavě! Takže si v kalendářích zarezervujte datum **5. 10. 2019**. Sejdou se všichni staří harcovníci i mladé pušky, možná se objeví i zástupci politické reprezentace, užijeme si společný víkend, zavzpomínáme, co všechno jsme v Gaisthale zažili a pořádně oslavíme tohle jubileum našeho tábořiště! O přihláškách a dalších podrobnostech vás ještě budeme informovat.

Už se zase blíží léto a s ním i naše milované gaisthalské tábory. Tím prvním je tradiční **GAISTHAL KLASIK**. Letos v termínu **28. 7. – 10. 8.** Stejně jako každý rok je pro všechny zájemce ve věku 13 – 16 let, kterým se povede vyplnit a odeslat přihlášku na našem webu mezi prvními třiceti zájemci. Přihlášky se budou otevírat **13. května ve 20:00.**

Letošní téma tábora zní „Zlatá 20. léta“. I letos se rozhodně máte na co těšit. Čekají vás vaši oblíbení vedoucí, gaisthalská příroda, noční obloha plná hvězd, propracovaný příběh i oblíbené hry, Pamperladen, slovná kuchyně a hlavně všichni kamarádi z Velikonoc a loňského tábora. Tak se připravte na přihlášky, ať nezmeškáte! My už se na vás děsně těšíme!

A **GAISTHAL JUNIOR** samozřejmě nezůstává pozadu. I letos bude rovnou navazovat na předchozí tábor Klasik, tedy v termínu **11. – 17. srpna**. Je určen pro zájemce od 8 do 12 let, tématem je Malý princ, takže kdo by se chtěl naladit, může začít louskat stejnojmennou přenádhernou knížku autora Antoine de Saint-Exupéry. Na Gaisthal Junior se přihlášky spouští ve stejnou chvíli jako na Klasik, tedy ve **13. května ve 20 hodin.**

Ahoj!Jambo!

Tentokrát vás všechny zdravím z Afriky, kam jsem se před 10 dny vydala. Trávím čas v překrásné Tanzanii, která se nachází na východě Afriky hned vedle Keni nebo třeba Ugandy. Zrovna se pohybuji v okolí Kilimandžára, zatím se mi ale nepodařilo vidět ho celý, protože se nám schovává nad mraky. Každý den cestuji jiným směrem, nejvíc času ale trávím ve vesničce s místními lidmi. Vaříme spolu, ukázali mi, jak se vyrábí boty z pneumatiky a večer mi zpívají na dobrou noc. Je to moc fajn! Sice jsem se sem vydala sama, ale sama vlastně nikdy nejsem

Taky jsem se jela podívat Jeepem na safari. Po prvním dni jsem si myslela, jak jsem se nádherně opálila dohněda, po sprše ale bylo jasné, že to byla jenom spousta prachu. Otevřenou střechou auta jsme pozorovali lvy, jak požívají čerstvě ulovenou zebrou, žirafy, slony válející se v bahně, antilopy, hrochy, dokonce i nosorožce. Každý večer jsme si postavili stan přímo v národním parku a spali tak jen pár metrů od buvolů pasoucích se nám za hlavami. Cestou zpátky do města jsme se zastavili u kmene Masajů, kteří nás přivítali svým tancem. Ukázali nám své chýše a vysvětlili, jak žijí. Nemůžu říct, že by mě to nějak nadchlo, ale to je asi věc názoru.

Ještě bych se mohla trochu rozepsat o jídle. Ne, že by místní kuchyně nebyla dobrá, ba naopak, ale je třeba zapomenout na naši zhýčkanost a brát všechno tak trochu s nadhledem. Jinými slovy: **KUŘE. TADY. už NE-E.** Teda pokud zrovna nemáte chuť na nějaké to peříčko nebo třeba drápek. Mmmh mňam! Jinak jsem se ale nesešla s ničím, co by mi nechutnalo. Všude mají výborné a čerstvé hovězí maso, většinou s přílohou zvanou UGALI, což je hustá kaše z kukuřičné mouky a vody. Protože tu nemají obchody, jak je známe my, visí rozříznutá kráva na domě směrem do ulice a každý, kdo chce kus hovězího, si uřízne, zváží a zaplatí. (Nejen) vegetariáni si tu asi nejvíc pochutnají na čerstvém ovoci, který je fakt skvělý! <3

Posílám vám pár fotek, moc jich ale nemám, protože zapomínám fotit. Tak se všichni mějte moc hezky, užijte si léto a potkáme se v Gaisthalu!

Anička

Milé čtenářky a čtenáři, tento příspěvek je natolik inkognito, že vyhlášíme soutěž, jestli poznáte autora příspěvku. Odpovědi pošlete na sojka@sojka.cz.

Justinovy táborové tričky - Rolování

Za poslední 4 roky se stalo rolování neodmyslitelnou tradicí na každém klasiku. Jestli z nějakého, pro mě zcela nepochopitelného důvodu, nevíš, co to je, tak ti dám jednoduchý tutoriál.

První krok je asi nejnáročnější, protože musíš donutit vedoucí, aby ti přinesli staré matrace z půdy. Když se ti tohle podaří tak už máš v podstatě vyhráno. Teď stačí jen trochu fyzické námahy, protože musíš dotáhnout matrace na kopeček v tábořišti, což věř mi nebo ne dá zabrat. Jestli se dostaneš do této fáze, tak ti už nic nebrání v tom se zabalit do matrace a svalit se v ní dolů z kopce... a za to ta práce fakt stojí. Říkáš si, že to zní jako blbost.... jo to je a fakt velká. Nezbyvá nic jiného než to vyzkoušet. Takže teď už víš, co budeš dělat, kdyby ses náhodou nudil při Freizeitu (což je velice nepravděpodobné).

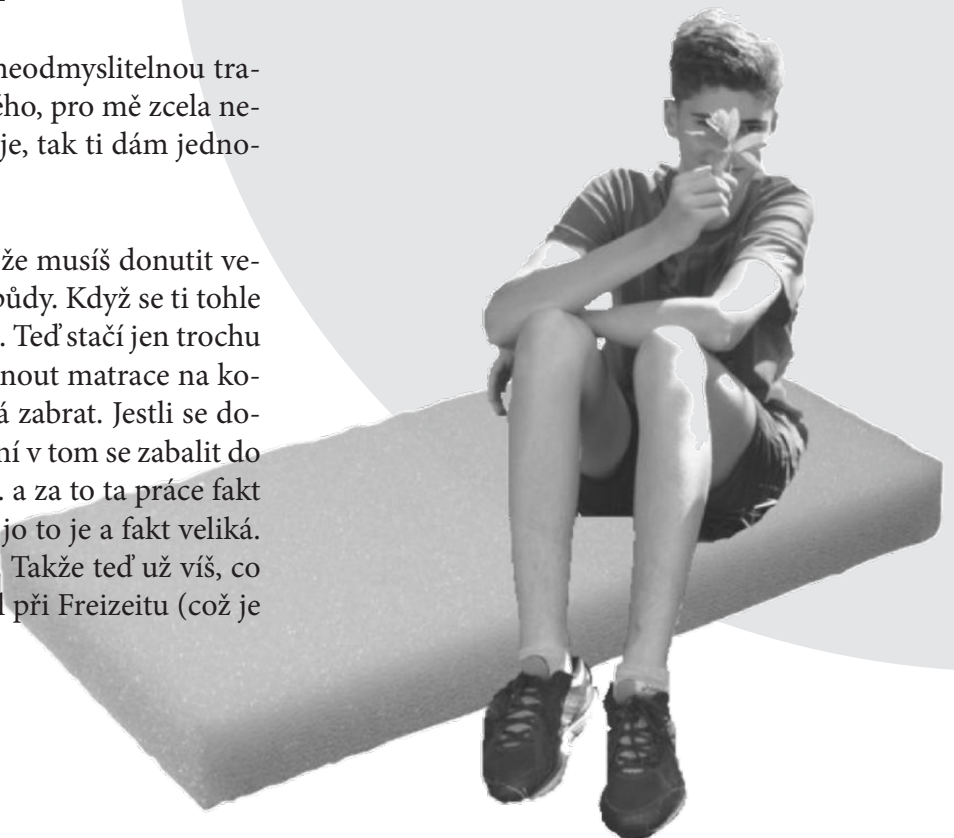
Přeji příjemné rolování.

Své velikonoční prázdniny jsem strávil v Rusku, konkrétně v Petrohradě. Petrohrad byl postaven ruským carem Petrem Velikým na počátku 18. století a se svými 7 miliony obyvatel je 2. největším městem Ruska.

Návštěvy Ruska jsem se lehce obával, jelikož ruští obyvatelé jsou známí svou specifickou kulturou, tradicemi i normami. Má očekávání mne nezklamala, Rusové vskutku nepatří mezi nejlídnější národ, zvláště vůči cizincům nejeví příliš velké sympatie. Tím jsem byl utvrzen, když jsem byl v kostele pravoslavné církve neznámou ženou nazván antikristem.

Kromě procházení pravoslavných kostelů, které vskutku zaujímaly každého svou zdobností, jsem procházel město. Na starších petrohradských domech bylo vidět, že byly stavěny Italy a Francouzi, na těch starších byl zřejmý nechtě nastavený politický režim.

Nejvíce mě zaujala ruská kuchyně. Mezi základní lidová jídla patří pohanková kaše a Boršč, vývar z hovězího masa a červené řepy. Z větších jídel jsou známé Pelmeně, těstové taštičky plněné kořeněným masem, které se jedí se smetanou. Samozřejmě musím doporučit i kaviár a šampaňské.

Hallo zusammen, Wir von MOG hoffen, ihr hattet alle ein schönes Osterfest und wir wünschen euch einen tollen und sonnigen Frühling!

Der Frühling ist die schönste Zeit Was kann wohl schöner sein? Da grünt und blüht es weit und breit Im goldenen Sonnenschein.

-Annette von Droste-Hülshoff

dasFestujeme!

Česko-německý fond budoucnosti pořádá akcičku s názvem dasFest, česko-německá sousedská slavnost. Kdo dorazí 25. května odpoledne do Šafaříkových sadů v Plzni, bude součástí fakt parádní události. Bude tam nejen hudba, divadlo, workshopy a nějaké to regionální papáníčko a množství dalších aktivit, ale v rámci NGO marketu se tam přiletí i Sojka! Takže si zapište do diáře, že máte plno, protože tohle prostě chcete zažít.

Kde se slétávají čarodějové a čarodějnice, tam je velká šance, že se objeví magické módní modely (takzvané **MMM** - čteno [mmm] -stejně jako zvuk, který milovníci módy vydávají, když ony modely spatří). Kterí módní guru se setkali letos v Hogavicích? Pojdme se podívat!

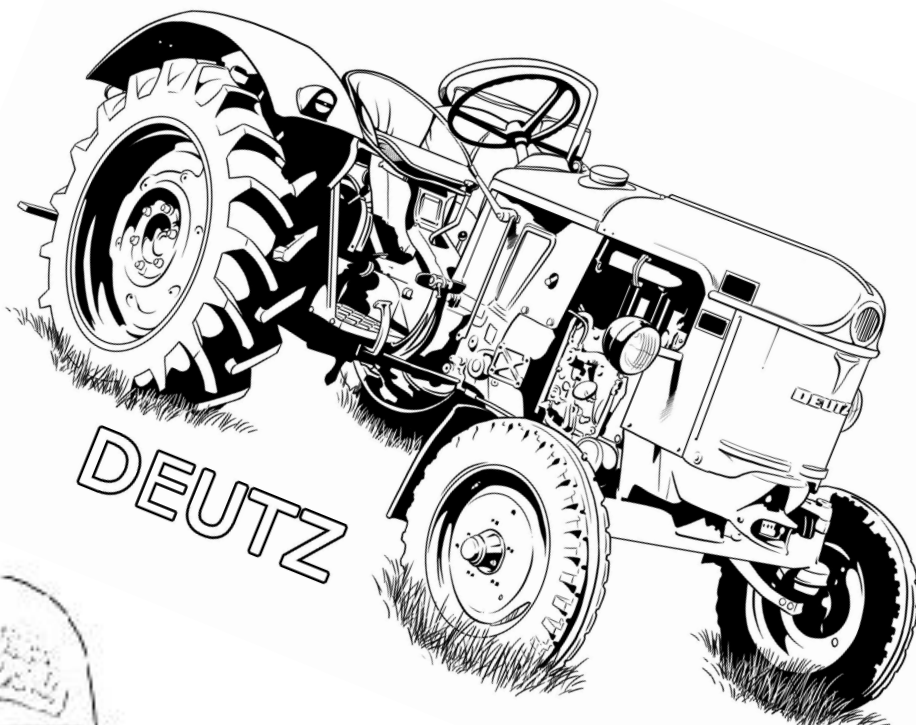
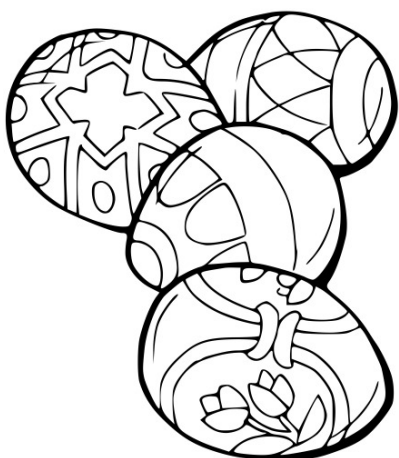
Nude odstíny jsou už několik sezón v módě. Nuda? Ani omylem! Sabrina zvolila krásný béžový top se zajímavou texturou, který ladí i k její zrzavé barvě vlasů. Černé tričko pod ním vytváří kontrast k velmi impresivním křídům na zádech, navíc už i módní svět (následující naše maminky) uznává, že vrstvení je dobrý nápad. Zmraznout přece nechceme. Tento outfit je důkazem, že v jednoduchosti je krása.

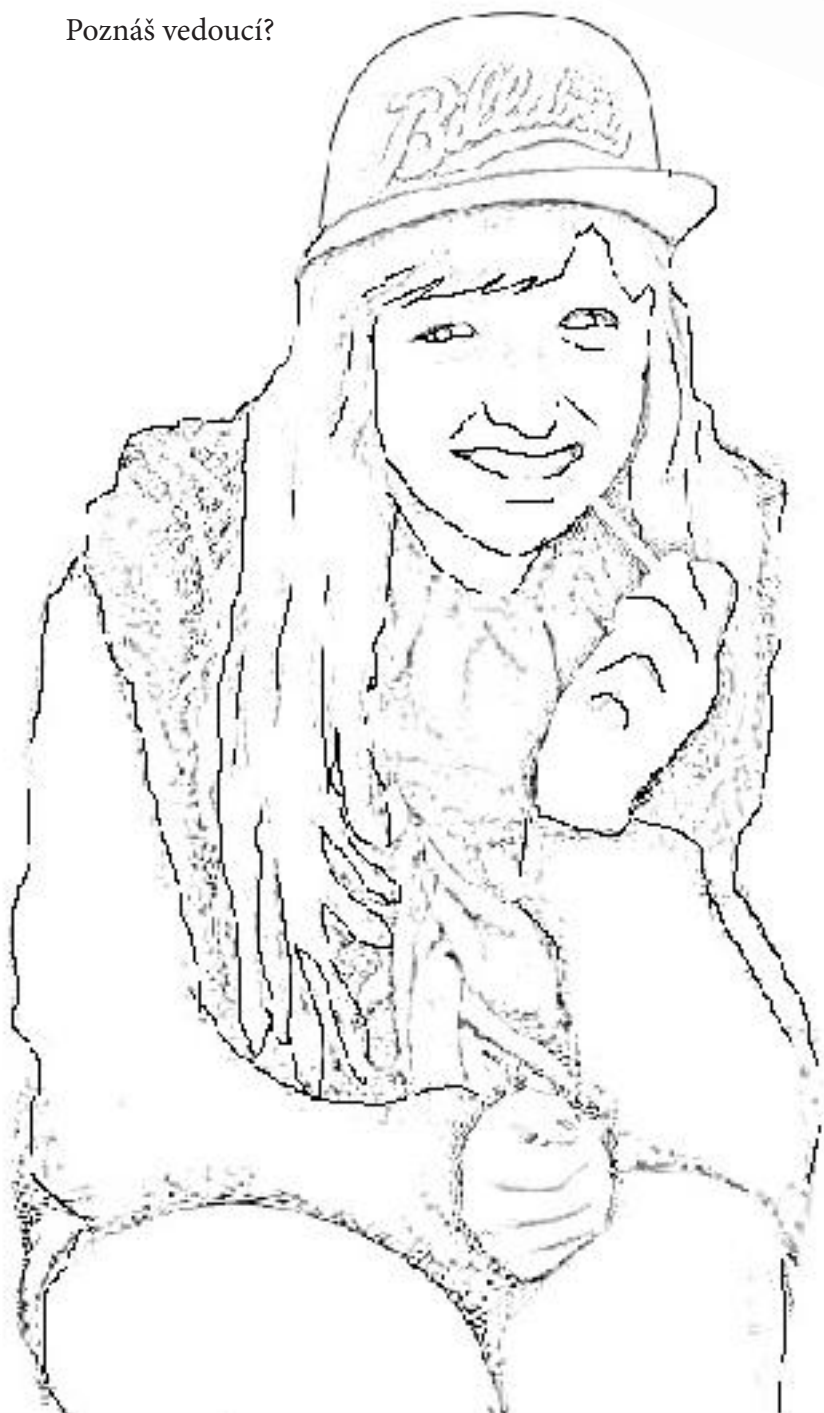
Hannes jistě tento padnoucí outfit vytvořil po poradě se svým stylistou. Ten mu prozradil, že všichni, kdo dnes něco znamenají, nosí aspoň trochu oversized oblečení. Jeho hábit je toho důkazem. Abychom ovšem nevypadali, že nosíme oblečení po tátovi, je vhodný krok si vzít skinny jeans, které o vaší pracně vypracované plavkové postavě řeknou aspoň něco. Zajímavým detailem jsou (také oversized) uši, strhávající pozornost právě na svého nositele. Ideální street style outfit.

Teď tu máme něco trochu odvážnějšího. Kouzelnice nalevo se rozhodla zapůsobit velkým a originálním kloboukem, na krku má masivní náhrdelník, který je ještě originálnější a možná má i funkci praktickou. Čarodějka napravo má na hlavě zimní čelenku, což je jediné dobře, protože velké čelenky slaví svůj comeback. Více originality dodávají jejímu outfitu tři barevné copánky visící přímo z tváře. Toto jsou dva velmi povedené večerní modely, snad se vydařil i samotný večer!

Poznáš vedoucí?

Také už vás někdy napadlo, proč se slaví Velikonoce? Mě tedy ano. Navíc kdyby někdo z vás náhodou chtěl koledu od mého dědy, tak by nic nedostal, dokud byste mu neřekli alespoň něco o Velikonocích. Co? To vám teď prozradím a trochu se vzděláme. Za odměnu ode mě však nedostanete koledu, ale další vyprávění, jak to probíhá v Německu.

Velikonoce jsou významným křesťanským svátkem, oslavou zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Předchází jim svatý týden, který připomíná jeho zatčení a umučení. Začínáme Květnou nedělí, kdy Ježíš přicestoval do Jeruzaléma a byl vřele přivítán. Modré pondělí a Šedivé úterý nepřineslo žádné velké události, bylo ve zvyku v tyto dny uklízet. Ve Škaredou středu byl Ježíš udán Jidášem za 30 stříbrných a umožnil jeho zatčení (Odtud také „Prodal by ho za 30 stříbrných“, neboli „Za peníze by udělal cokoliv“). Na Zelený čtvrtek proběhla Ježíšova Poslední večeře a o Velkém pátku byl ukřižován a pohřben. O Bíle sobotě všichni truchlili, že byl jejich spasitel umučen. V noci ze soboty na neděli vstal Ježíš z mrtvých a Boží hod velikonoční se nese v duchu oslav. Tato radost přetrvává až do Velikonočního pondělí, kdy už kluci s pomlázkou prohánějí holky a ty jim dávají barvená vajíčka. Teď jste vzdělaní až až. Ještě jedna věc a to, že v dnešní době jsou Velikonoce spojovány s vítáním jara a bohužel se zapomíná na křesťanský svátek. Bum a máte bonbón navíc.

A teď už slibované Německo. Zeptal jsem se nejdříve mého spolubydlícího, který mluví plynne německy, ale po pár minutách jsem se dozvěděl, že je vlastně ze Švédska – fail. Tak jsem se rozhodl pro přímé pozorování. Vajíčka zde barví také a zdá se, že i úplně stejný-

mi barvami - žlutou, modrou, zelenou atd. Protože je Němců více než Čechů a velikonoční zajíček má tlapky celé uběhané, tak mu pomáhají napříč spolkovými zeměmi rozdávat vajíčka další zvířátka jako je liška, havran, nebo dokonce kukačka (Sojka bohužel ne). Jelikož se ale nedomluvili, kdo dá vajíčka kam a komu, musejí je děti hledat po zahradě ve křoví, na stromech, ve vysoké trávě nebo za kameny. Mnohdy se s nemenším nadšením přidají k hledání i dospělí, ale jako by tušili, kde ty vajíčka jsou.

K obědu si tu dáte výhradně jehněčí maso, které je považováno za symbol čistoty a života. Jeden z našich vedoucích nemá jehněčí rád, tak to zkuste nenápadně zjistit. Možná se Vás na budoucích táborech zeptáme a při správné odpovědi vás odměna nemine! Čím to ale zapít? Na to je nejlepší voda, protože je tu prý o Velikonocích voda tak čistá a zdravá, že zůstanete mladí a krásní. Když to ještě vylepšíte pár tempy ráno v řece, tak prý nikdy nezeštárnete. Tak já nevím holky – buď dostat u nás na zadek pomlázkou, nebo tady skočit do ledové řeky. Malé plus snad může být velikonoční oheň, který se tu zapaluje, aby přitáhl slunce k Zemi, ohřál ji a probudil tak život.

Abych pravdu řekl, líbí se mi slavit Velikonoce v Darmstadtu, ale i doma v Plzni. Každé má něco do sebe a rozhodně doporučuji prožít oboje, než se rozhodnete, kde se Vám to líbí více. Tak dojezte vajíčka, beránka zapijte mlékem, pomlázku vyměňte za plavky a Hurá nach Deutschland.

Patí

Rada nám zestárla!

Je to tak... Člověk má tak v klidu SojkaRadu, když najednou Péťa Vondruška vytáhne telefon. Poté, co na něm nastaví filtr, který ukazuje každého zestárlého, vyfotí prvního a ukáže upravenou fotku, která vznikla, řekne si každý: „*Šman-kote, to je ale blbost... To chci zkusit taky!*“ A tak vám přinášíme malou ochutnávku toho, jak budou radní vypadat za pár (desítek) let. Máme to ale v Sojce budoucí šmrncovní babičky a dědy!

Brrrno

Jak jistě víte, naše členská základna je poměrně značně tvořená i Brňáky. Co však v Brně podniknout? Já jsem neměla ani páru, a proto jsem napsala některým Brňákům a brnomilům, ať nám poradí, jaká místa a věci jsou v Brně top. Tak jdeme na to!

Verča Vohníková si očividně prožila Brno všemi smysly, hlavně však chutí. Je to poznat podle toho, na co nám dala tipy.

-Sušenkárna!

To je místo, kde najdete super příchutě sušenek, jako třeba levandulovou a rozmarýnovou, s citrónem a riccotou, nebo i klasiky – s kousky čokolády, oříšků a se skořicí.

Když budete mít štěstí a dostanete se do Brna v chladnějších obdobích, může se stát, že budou mít i tu nejkřemovější horkou čokoládu (z opravdické čokolády). A kdyby ne, kousek odtud je spousta kaváren, nebo aspoň Kofi kolo, kde si můžete k sušenkám koupit čokoládu, čaj, kávu a sednout si na Zelňák na lavičku, koukat kolem a užívat si gurmánský zážitek.

-Božský kopeček

Další úžasná věc, kterou v Praze budete hledat marně, spolu se šalinama. Podobný koncept, jako Kofi stánky, jen je to roztomilé autíčko s mrazákem místo nákladního prostoru. Prodávají veganskou zmrzlinu neobvyklých příchutí a když jsme byly s holkama v Brně v březnu, měli dokonce černý kornoutky! No prostě šílený!

Kdyby se vám líbily příchutě podle názvu, ale nebyli jste si jistí, jestli vám budou chutnat, stačí říct a dostanete malou ochutnávku na dřevěnou špachtli. Jako u doktora, ale tuhle budete mít plnou zmrzliny a dáte si jí do pusy sami... Tak ne jako u doktora.

Davča je Brňák každým coulem, a tak jsou jeho doporučení top. Pokud jim ovšem porozumíte...

Zdar jak sviňa všici,
tož ty negómeš kam sa juknót, když dovalíš do Štatlu?
Nastráž ovar, je to malina. Byla by to krpa nehodit čučku na Prýgl. Můžeš se šmrncnót šórem kolem vody,

kdekoli hodit sicnu na travčisko. Když nezapomeneš nějaké ty chechtáky, tak si dáš chálku, či nějaké škopek. No a šropi si dajó třebaš žlutó ne? Navíc tam teď bude v květnu a červnu super festák s vohňama až budeš valit auglama. Ignis Brunensis gómeš? V jednom Zobačisku to už zaznělo! No na co ještě čekáš? Sbal si kramle, gecni na córák nebo bas a je to. A hoď drát, až dovalíš. ;)

Budu se těšit! Zatím se mějte betálně! Všici.

Davča

Brno zná jako své boty i čestný předseda Sojky **Poldík**. Jeho příspěvek je lepší o to, že nás seznamuje nejen s krásami Brna, ale dokonce i s kouskem historie naší milované Sojky.

Brno je zlatá loď, za děvčaty z Brna choď... a pak se ožeň s Pražáčkou:)

Ba ne, na Brno nedám dopustit, prožil jsem tam přes 21 let, oženil se a narodila se nám tam Eliška. A hned tady začneme: výborná zapíječka mimina ve výborný (teda před 11,5 rokama aspoň byla...) sklepní hospůdce Železná růže na Hlinkách naproti Výstaviště.

Jinak mě v poslední době moc, moc, moc baví sice malý, ale sympatický, kompaktní a hezky upravený samotný centrum Brna zhruba ohraničený Čárou (s povinněma srazama „pod hodinama“), Moravákem, Maliňákem, nádreem a Zelňákem. Kdo tu byl v poslední době, tak mi jistě dá za pravdu, že se hrozně změnilo a je úplně jiný než za mých starých dobrých časů – samá nová kavárnička, obchůdek, no, a i ta moje klasická hospůdka. Vybere si každý – stará škola i nějaký ten novodobý hipstr, že.

Co ale ne každý neBrňák příliš nezná, to je okrajová západní čtvrť Bystrc neboli po místně „Bastr“ (tady sem bydlel 12 let a bacha – Sojka tu na Foltýnově 19 měla svoje historicky první sídlo a ještě jednou bacha – naprostou shodou okolností tady bydlel i nějaký pan Sojka, se kterým jsme si permanentně vzájemně vyjídali poštu...). Od centra sice minimálně půlhodiny šalinó, ale zato plná zeleně, s řekou Svratkou, se ZOO na kopci jen pro správný a pravý sportovce, gigantic-

kou přehradou neboli prýglem s krásnými výlety parasem, pro autáře a motorkáře i s nedalekou Velkou cenou, pro rodiče s dětmi i krásnou oborou s prasátkama a daňkama a s přímým výjezdem na PrahuJ – zkrátka Bystrc má, přátelé, úplně všechno!

No, a úplně nakonec bych chtěl Brno pochválit za to, že o co víc se v poslední době pokazilo Starobrnno, alias starobahno, o to víc mi radost dělá nový malý pivovárek Hausknecht.

Nejen kvůli tomu všemu, bylo by toho klidně ještě mnohem víc, nejen kvůli bez diskuse supr lidem, borcům i babám, je Brno prostě boží!

Poldi Černý

A jak máme trávit čas v Brně podle Krakonošky **Báry?**

Doporučuji v Brně navštívit Piknik box – nachází se v Bjornsových sadech na Veverí, kde je i venkovní posilka a dětské hřiště. Nachází se blízko zastávky Rybkova a je to meziprostor nabitý energiemi Právnické fakulty MU, Stavební fakulty VUT, Univerzity obrany a Moravské zemské knihovny.

Úchvatný prostor je největší brněnský park Lužánky – místo, kde se pořád něco děje (pikniky, běžci, děti a zvířecí miláčci v jednom kole). Za návštěvu stojí i Otevřená zahrada na Údolní, kde jsou pasivní budovy a oáza klidu pro všechny.

Pro sladší život navštivte Cukrářství Martinák na Veverí a v blízkosti pak Vinárnu U Karafy na ulici Smetanova. Pro báječný steak a plzeňské pivo se zastavte na ulici Kounicova v Suzie's steak pub. V centru je výborná kavárna/čajovna De fleurs na Jezuitské.

<http://piknikbox.cz/>

<http://www.otevrenazahrada.cz/>

<https://cukrarstvimartinak.cz/>

<https://www.ukarafy.cz/> <http://www.suzies.cz>

Mocní tohoto světa nechtějí, abyste věděli & spor, který nenechá nikoho chladným: ŠALINA X TRAMVAJ ???!!!

Učiňme této roztržec v zájmu pravdy přítrž.

Najdeš 10 rozdílů??

Nenech si nic nalhávat! Otevři oči!

Cenný příspěvek nám poslal i **Dáva**, jeden z nejlepších pokladníků Sojky vůbec.

Po mnoha letech jsem znovu propadl kouzlu Brněnské přehrady. V dětství jsem tady trávil prázdniny, s dědou jsme sem chodili na ryby a v zimě se tu dokonce bruslivalo. Pak se nad přehradou na dlouhá léta takzvaně zavřela voda, protože v létě hrozně kvetla a nedalo se v ní víceméně vůbec koupat. Ale teď znovu ožila, otevřely se tu hospůdky, stánky, vznikla cyklostezka, postavili tu wellness a hladinu stále brázdí unikátní elektroloď. Podle mě prostě ideální místo k vydechnutí a odpočinku.

Koho by všechny ty aktivity v Brně zmohly, ten může nasednout na vlak a dojet do vesničky Bořetice. Ty jsou od Brna vzdálené, jen co by kamenem dohodil. Tam se můžete potkat s naší novopečenou vedoucí **Anne – Marie**, která zde žije už od malička. A kam zajít v Bořeticích? Na to už nám odpověděla sama.

Dvorek?! U koho, že se to sejdeme na zahradě? Ale ne, Dvorek je přece malebná kavárnička v Bořeticích. Nachází se na zahradě fary, uprostřed níž stojí stará jablona, která stále plodí spoustu jablek. Pokud jste fakt dítě štěstěny, tak vám jedno může spadnout i na hlavu, ale to pak dostanete kávu zdarma. A to se vyplatí!?)

A k té kávě si můžete dát skvělý dorty od Sorry pečeme jinak, od Emy má dobroty anebo makronky od Republiky. Můj nejoblíbenější dort je Černá bestie, čokoládový dort z mandlové mouky s oříšky a špetkou chilli. MŇAM! Mají tu i úžasnou obsluhu, domácí limonádu vám donese Annie. :)) Sezona je zde hlavně přes jaro/léto, ale za chladných večerů je také otevřeno. To pak sedíte v obytném kontejneru či ve staré stodole. Dvorek je malou oázou klidu, stačí zde být jen chvilku a už si tohle místo zamilujete. Posuďte sami: @dvorekboretice

Tak a teď už víme snad úplně všechno. Po tom všem čtení se asi vydáme rovnou do Brna. Tohle si přece nemůžeme nechat ujít. Tak pac a pusu a sraz v Brníčku <3

Jednou jsem s mými dvěma milými kamarády (na přiložené fotce – Kuba a Heďa) seděla na čaji a vodě a rozmlouvali jsme. Krátké představení mých dvou přátel: Kuba studuje v Londýně, nosí rád barevné boty a je to takový lev salónů. Heďa je superžena; je velmi schopná organizátorka, má ráda Bena Cristovaa, což je taková OSB deska (rozuměj báze) našeho přátelství, a vždycky vypadá, jako by se právě vykoukala v sedmikráskové vaně (rozuměj svěže).

Inu; seděli jsme a rozmlouvali. „Jářku“, povídá najednou Kuba, „co kdybyste za mnou přijely do Londýna?“ Koukly jsme s Heďou na sebe, a sice jsme nic neřekly, ale slovo dalo slovo, vždyť to bylo jasné - no co by ne?! Na první fotce vidíte všeříkající popis atmosféry. Kuba byl asi z naší plánované návštěvy hodně nadšený. Nastalo hezké období; začaly jsme se těšit a balit a ani jsme se nenadály, den odletu byl tu!

LONDÝN & SENDVIČE

Potkaly jsme se s Heďou na útulném pražském letišti. Heďa se těšila, že bude sedět u okýnka. Seděla sice u okýnka, ale okýnko nesedělo u ní. Chvilí zaplakala, ale nedá se nic dělat, za chvíli uvidíme jiná výhledy!

Když jsme přistály, ihned jsem zamířila do drogistického obchodu Boots. Proč? Vysvětlím krátkou vsuvkou o mně: já mám velmi ráda sendviče. Protože v Londýně studuje i má sestra a párkrát jsem tam již byla, vím, že tam mají drogistický řetězec Boots, kde prodávají takzvané food meal deals: sendvič, nějakou drobnou pochutinu a pití k tomu. Ale přátelé, ty sendviče! Na přiložených fotkách vidíte mimo jiné rozdíl v mé reakci po požití české verze sendviče a londýnského originálu.

Heďa si první veěer v Londýně myslela, že sendviěe za takové pozdvížení nestojí, ale já jsem věděla: **kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp!**

Tak tedy, seděly jsme v Londýně na letišti, připadaly jsme si jako zkušené světoběžnice a plánovaly jsme, co chceme při exotickém dobrodružství zažít. Já si byla svým cílem jistá; počítala jsem již v duchu s tím, že udělám fotoreport pro nejlepší časopis na světě (který teď držíte v ruce) na nevšední, ale vysloveně lahodné téma: plánovala jsem vyfotit každý sendviě, který v Londýně pozru, abych udělala osvětu tomuto nedocenenému, prostému, ale geniálnímu pokrmu. Tento plán jsem si nakonec rozmyslela, protože jsem se při 15. sendviěi přistihla, že vlastně střídám jen dvě varianty: veganský mexický sendviě s kukuřicí, salsou, salátem, fazolemi a rajčetem nebo vajíčkový s řeřichou. Připadalo mi to fádňí. Pokud by se mezi vámi našel milovník sendviěů, kterého by zajímalo víc podrobností, ráda je poskytnu, ale nechci přílišným množstvím infomací odradit potenciální, nerozhodnuté fanoušky.

Na dolní fotce přikládám nepřiliš detailní detail oddělení v Boots, kde se sendviěe prodávají.

Má neúnavná angažovanost v oblasti sendviěů se pomalu začala projevovat. Heďa i Kuba postupně přestali zruděně krčit nosy, když jsem se zmínila o sendviěích. Postupně jsem si všímala, jak v Boots (kam jsme zašli asi 3x denně na mou žádost) nosy naopak nasávají slibné vůně a nakonec: hle!

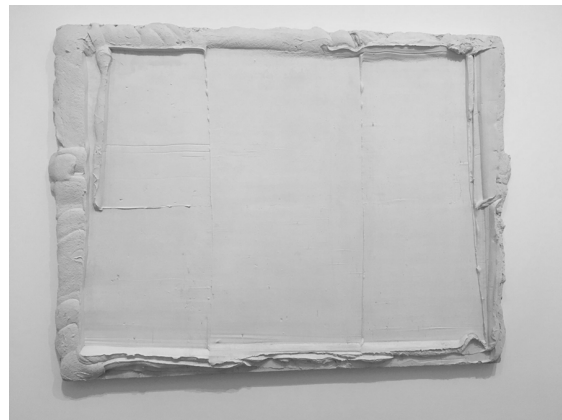

Heďo, co to tak spokojeně jíš?!
Vítězství! Victoria!

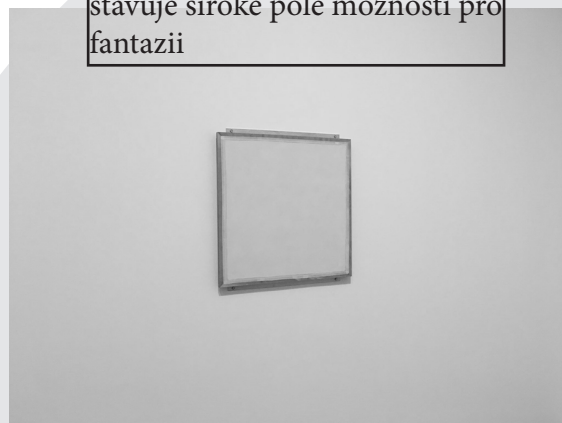

Teď jste si určitě začali myslet, že kromě sendvičů mě nic nezajímá, že? Cha! To byste se teda pěkně mýlili. Londýn je překrásné, velké, hlučné město plné zvědavých turistů, kteří tam určitě jen za sendviči nejezdí; většinu pravděpodobně zajímají více památky. Big Ben, Tower Bridge, London Eye ani Hyde Park tady nebudu dlouze představovat, protože byste to určitě stejně nečetli a taky to každý zná.

S Kubou a Hedou jsme nedělali úplně klasickou turistickou trasu, popravdě, nejhlavnější památky jsme vlastně vůbec ne navštívili. Se zájmem jsme si je prohlédli, když jsme šli okolo, ale vlastně nám šlo jen o zažití pravé londýnské atmosféry, hezký společný čas a objevování nám dosud neznámých věcí. Navštívili jsme galerii Tate Modern, světelný festival a pak vše, co nám prostě přišlo pod nos.

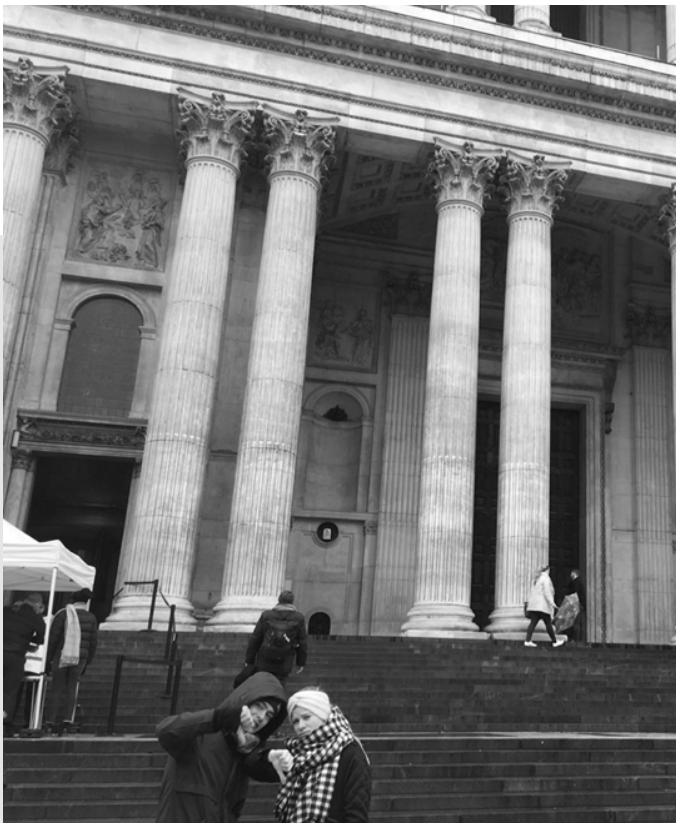

Moderní umění rozhodně představuje široké pole možností pro fantazii

Radovala jsem se předčasně; Hedino sendvičové nadšení brzy opadlo:(

Bylo by hezké, kdyby se k těmto dvěma fotkám vázal nějaký příběh, ale bohužel neváže, tak zde alespoň seznam zajímavých faktů o této britské metropoli:

- taxikáři známých černých taxikářů musí skládat poměrně těžké zkoušky, na které si připravují ježděním po Londýně na koloběžce v reflexní vestě s velkou mapou, přičemž se učí nazpaměť všemožné trasy v celém městě
- pod dnešní budovou Ministerstva obrany měl svůj vinný sklípek Jindřich VIII.
- lidé často zapomínají věci v metru, to není nic nového, ale v Londýně se mezi nálezy objevil samurajský meč, vycpaná ryba, lidská lebka a rakev!

Cesta do Prahy byla lehce dobrodružná; letěly jsme z jiného letiště, kam jsme se měly dopravit autobusem, respektive více autobusy s přestupem. Londýnská hromadná doprava je trochu bizarní, takže jsme dobíhaly na druhý autobus s jazykem na vestě. Ještě ke všemu se mi chtělo na záchod. Byly jsme rozmrzelé, že londýnské exotické radovánky končí, ale znáte to - srdce neznají kilometry a Londýn navždy zůstane v našich srdcích - a žaludcích.

Byl to hezký výlet. Domů se nám skoro ani nechtělo.

FOTOROMÁN - DOBRODRUŽSTVÍ V HOGAVICÍCH

Ve škole právě probíhá hodina matematiky. „Tyjo, větší nudu jsem dlouho nezažil,“ zívá Moritz. Chtěl by si alespoň popovídat s Johannesem, ale ten to 10 minut po začátku hodiny zalomil a ještě ke všemu začal lehce chrápat. Anna a Amelie se vzadu začaly chichotat, když mu přepadla hlava na jejich lavici.

Probralo je až hlasité zaklepání na dveře. Stál v nich čerňovlaský kluk s kulatými brýlemi a jizvou na čele. „To je přece... HARRY POTTER!“ vykřikla Linda. „Zdravím vás, budoucí kolegové. Jmenuji se Harry Potter a jsem studentem čar a kouzel v Hogavicích. Byl jsem pověřen, abych vám předal zvací dopis k zahájení studia. Nechte těchto mudlovských výmyslů a začněte se věnovat magii! Naše profesorka jasnovidectví vyvěštila, že právě vy sehraje v kouzelnickém světě důležitou roli. „PA RÁ DA!!!“ vykřikla třída. „No tohle?! Ještě nám zbývá doprobrat integrály a dělení trojčifernými čísly!“ durdila se profesorka matematiky. Studenti a studentky si jí však nevšíмали.

„Vážený budoucí studente, srdečně Vás zveme k zahájení studia čar a kouzel v Hogavicích. Jste i se svými spolužáky očekávan 1. září na nástupišti 8 a 3/4. Vlak odjíždí v 9 hodin - buďte přesní. Se srdečným pozdravem, Minerva McGonagallová, zástupkyně ředitele.“ četl Moritz. Ostatní ho se zájmem sledovali. „Paráda - tak můžem začít balit,“ prohlásila Anna.

Ve vlaku si povídali s Harrym Potterem. „Jakou úlohu to máme v kouzelnickém světě sehrát?“ ptala se zvědavě Eliška. Harry Potter se ošival, bylo vidět, že se mu do odpovědi nechce. „To vám řekne profesorka McGonagallová. Ale ničeho se nebojte, nebude to nebezpečné. Těšte se na vyučování v Hogavicích! Naučíte se spoustu užitečných věcí; jak se proměnit v židli, jak si vypěstovat dýni bez umělých hnojiv, jak vám budou věčně vonět ponožky, takže vám nikdy nebudou smrdět nohy. No prostě, umět kouzlit je nejlepší na světě!“ Kamarádi se na sebe podívali a pokývali spokojeně hlavami. Nemuset si už nikdy prát ponožky? To je přece hodně dobrý!

Po příjezdu do Hogavic je přivítala profesorka McGonagallová. „Jsem ráda, že jste přijeli, milé studentky a studenti. Nyní vás čeká iniciační obřad; nasadíte si Mluvicí klobou, který vás přiřadí do školních kolejí.“

Z losování do kolejí byli všichni trochu nervózní, ale každý byl zařazen ke své spokojenosti. Výuka čar a kouzel na sebe nenechala dlouho čekat. O kolik to bylo lepší, než nudná matematika a integrály! Brzy se všichni uměli přeměňovat v židle, pěstovat dýně i další užitečné věci. S napětím očekávali, jaký úkol je očekává.

I vy si můžete procvičit zaklínadla, která se učili naši hlavní hrdinové a hrdinky! Přiřadte k jednotlivým zaklínadlům jejich funkci a odpovědi nám pošlete na sojka@sojka.cz. Každý, kdo odpoví správně, dostane exkluzivní pytlík Bertíkových fazolek s lahodnou příchutí nudle z nosu.

Vingardium Leviosa

Alohomora

Ševelissimo

Jinx

Udělá okolo vás bublinu, aby nikdo neslyšel, o čem se bavíte

Z hůlky vystřelí modrý paprsek

Otevře zamčené dveře

Dokáže zvednout i těžké předměty

Jednoho slunečného dne předstoupila profesorka McGonagallová. Podrbala se starostlivě na nose a řekla jim: „Studenti a studentky, myslíme si, že už jste všichni připraveni na zkoušku, která vás očekává. Nesmíte nás zklamat - celý kouzelnický svět na vás závisí. Sužuje nás zlý Temný pán, který si chce podmanit všechny kouzeníky a kouzelnice, aby se stali jeho pohůnky. Vy jste se všichni narodili v konjukci Jupiteru v Marsu, a pokud jste ve skupině, máte společně sílu Temného pána porazit. Držíme vám palce, hrdinové a hrdinky!“

Studenti se na sebe podívali. Měli strach? Pokud ano, nedali ho najevo. „A kde toho Temného pána najdeme?“ zeptala se Linda.

„Shání se po mně někdo?“ ozval se za jejich zády skřek. Temný pán se zlomyslně zachechtal. „Celou dobu jsem tu byl přítomen a slyšel jsem váš směšný plán. Vy, takoví podíživíci, že byste měli být schopni mě porazit? Nikdy v životě!! A teď se připravte na bolestivou smrt!!“

„Avada Kedavra!“ vykřikli kamarádi.

Temný pán se zhroutil na zem. Nehýbal se.

„HURÁ! Vyhráli jsme!“ zaburáceli kamarádi. „Kouzelnický svět je zachráněn!“

Zlo bylo poraženo a kouzelnický svět zachráněn. Harry Potter a profesorka McGonagallová předali hrdinům a hrdinkám slavnostně a symbolicky klíč od Hogavic a za celý kouzelnický svět jim poděkovali. Naši milí studenti a studentky se mohli vrátit zpět k počítání integrálu a dělení trojčifernými čísly. Jestli to udělali, to nevíme, ale zato víme, že konec dobrý, všechno dobré.

TAK ZAS PŘÍŠTĚ / BIS ZUM NÄCHSTEN MAL

